

פניני בית לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח"ו יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו | 0586666447 | 0507658052

מאמר הרב

ההשפלות והבזיונות הם מתנות שמים

א

נו רואים בפרשת השבוע דבר מפליא ומענין. משה רבנו אומר לאהרן הכהן: "קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה'". מה היה במעמד הגדול חנוכה המזבח? כלם מחפים ומצפים לראות איך השכינה יורדת, איך עם ישראל מקבל את פני השכינה. אהרן הכהן צריך להקריב את העגל. הבעיה היא שמסתכלים על אהרן הכהן ומרגישים אחריו. אומרים לו - מה, כבר שכחת שאתה החטאת את עם ישראל? אתה גרמת לעם ישראל שיעבדו עבודה זרה, אתה עשית להם את העגל. איך אתה רוצה לבוא עכשו ולהקריב את עגל החטאת? אתה לא ראוי.

אהרן הכהן שומע את הרגזים ושוקק, כמו שהוא שוקק על מיתת בניו עוד לפני כן. הוא לא אמר דבר. הוא עמד בצד וחשב שמחמת כן הוא לא ראוי. לכן אומר לו משה רבנו: "קרב אל המזבח". לפי זה נבין למה משה רבנו אומר לו "קרב". הרי הוא נמצא שם, לא צריך להתקרב, הוא כבר נמצא. אלא שאהרן הכהן הרגיש באותו רגע שהוא לא ראוי. אחרי שעם ישראל רבנו אחריו, ואמרו לו - אתה עשית את העגל, איך יכול להקריב עכשו קרבן, זה לא מתאים לה. אהרן מקבל הכל בדומיה ואומר - אני לא ראוי. אומר לו משה רבנו: "למה אתה מתבייש? לה, פי לך נבחרת". אדרבה, אומר משה רבנו לאהרן הכהן, אתה הוא שראוי להקריב את הקרבן ולכפר על בני ישראל. לכאורה, מה מצא משה רבנו באהרן הכהן שהוא יהיה ראוי? הטענה קשה - אהרן הכהן הכשיל את עם ישראל בעבודה זרה, למה שהוא יהיה ראוי? מה זה "פי לך נבחרת"?

אומר רבי מרדכי מנדבורנא - מה מתכונן משה רבנו לומר לאהרן הכהן? רש"י מביא את המלים: "למה אתה נכלם מהבושה". למה אתה מרגיש את עצמך אחרי שבישו אותך שאתה לא שווה כלום (נכלם מלשון כלום)? אדרבה, מחמת הבושה והבזיונות שעברת "לך נבחרת". עכשו אתה הופך להיות האדם השלם, ורק אתה ראוי להקריב את הקרבנות. כי מי שעובר בושה ובזיונות, הופך להיות האדם הגדול ביותר. לכן אומר לו משה רבנו אדרבה, עכשו אתה האדם הגדול ביותר והראוי ביותר לכפר על בני ישראל.

אנחנו רואים כאן דבר יסודי מאד בחיי האדם. לפעמים, במתכונן או שלא, אדם נמצא במצב של וכוה או משא ומתן, ופתאום סופג קיתון של חרפות, בושות ובזיונות מהשני. בן אדם מרגיש שברגע אחד חרב עליו עולמו. ככה מדברים אלי, ככה מאשימים אותי, האם מגיעים לי הבזיונות הללו? אבל אם אדם יחשב לרגע אחד שבתרופות ובבזיונות הללו הוא הופך להיות אדם גדול, אדם אחר, זו כפרה, זה מונע ממני כל מיני מחלות ואסונות ומרעין בישין, כל מיני תקלות בחיים. כמה המעלה של הבושה והבזיון גדולה, ברמה שאי אפשר לתאר, ואי אפשר להבין. אומר משה רבנו לאהרן הכהן - כשבישו אותך, אמרו שאתה לא ראוי, שעבדת עבודה זרה, ואתה שמתקת - הפכת להיות אדם משלם, רק אתה ראוי להקריב. "לך נבחרת".

נבחרת". זה מה שהקב"ה רוצה - אדם שלם - ואתה עכשו הפכת להיות האדם השלם.

הרמ"ק, רבו של האריז"ל, כותב: אדם יחשב על עוונותיו תמיד. איך הוא יטהר את עצמו? מה עדיף - חס ושלום מחלות ויסורים, בעיות קשות, חובות, טרגדיות, או איזו בושה אחת שתכפר לו על הכל? אומר הרמ"ק - יחשב על עוונותיו תמיד ויצא בטהרה, ותוכחת ויסורים, ויאמר - מה הם היסורים היותר טובים שבעולם שלא יטרידני מעבודת ה'? אין חביב מכלם מאלו שיחרפו ויבאו ויגדפו. שהרי לא ימנעו ממנו כחו והונו בחליים, ולא ימנעו ממנו אכילתו ומלבושו, ולא ימנעו ממנו חייו וחיי בניו ומיתת חס ושלום. אם כן, ממש יחפץ בהם ויאמר - מה לי להתענות, להסתגף בשקים ומלקיות המחלישים את כחי מעבודת ה', ואני לוקח אותם בידי יותר טוב? אסתגף בבזיון בני האדם וחרפתם לי ולא יסור כחי ולא יחלש. ונזהר כשיבוא העלבונות עליו ישמח בהם, ואדרבה, יחפץ בהם. זה לשונו של הרמ"ק, דברים חוצבי להבות.

אדם צריך לפעמים לעשות חשבון - מה עדיף, שח"ו יבואו עליו כל מיני יסורים, מכאובים, חובות או בעיות בשדוכים של הבנים והבנות? מי יודע מה מגיע לאדם ח"ו? ברגע אחד הוא יכול לנקות את עצמו ולהפטר מכל אותן בעיות שהיו אמורות לבוא עליו. בישו אותו, חרפו אותו והוא שותק ומקבל באהבה - הכל מתפפר, הוא הופך להיות בן אדם חדש לגמרי.

מספרים שהחפץ חיים ירד במדרגות כדי ללכת לבית המדרש. על הרצפה היתה מנחת קלפה, הוא לא שם לב, דרך עליה והחליק. היו שם כמה פרחים שראו אותו, איש זקן, לא ידעו שזה החפץ חיים, והתחילו לצחק עליו. אומרים שמי שראה את החפץ חיים באותו יום, העיד שכל אותו היום היה צוחק ושחם, דבר שלא היה רגיל אצלו, ולא הבינו מה יום מיוחד. כששאלו את החפץ חיים על מה השמחה, ענה להם: "גם לי יש עוונות, הרי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. יש לי את העוונות שלי, איך אכפר עליהם? תמיד נותנים לי כבוד, איך יתכפרו לי העוונות? אז הנה, היום ב"ה הקב"ה זמן לי קצת בושות ובזיונות, והתכפרו לי העוונות, אין שמחה יותר גדולה מאז".

הגמרא במסכת שבת (דף עז): אומרת: מדוכה ששם כותשים את התבלינים שהם יהיו ראויים למאכל, נקראת בארמית "אסיתא", מלשון "חסידתא" - חסרונ, כי כל הזמן מכים בה. המהרש"א מביא דבר נפלא בחידושי אגדות בשם הערוך: "אסיתא" מלשון "חסידתא". חסידות. לכאורה מה הקשר? מה הקשר בין המדוכה, שזה חסר, לבין חסידות? אבל לפי דברינו מובן. היות שהמדוכה כותשים אותה ונותנים לה מכות והיא תמיד שותקת, אין לה חסיד גדול מאה.

מי שמבזים אותו, מחפריים ומגדפים אותו והוא שותק עליו הקתוב אומר: "ואלהיו כצאת השמש בגברתו". הוא הופך להיות מהאזהבים של הקב"ה. אין לקב"ה נחת בעולם הזה יותר ממי שבוז אותו והוא בולם את פיו. האדם צריך לעבד

"למה אתה נכלם מהבושה?" למה אתה מרגיש את עצמך אחרי שבישו אותך שאתה לא שווה כלום (נכלם מלשון כלום)? אדרבה, מחמת הבושה והבזיונות שעברת "לך נבחרת". עכשו אתה הופך להיות האדם השלם, ורק אתה ראוי להקריב את הקרבנות

המשך

בעמוד 3 <<

ע"פ לוח "אור החיים" לפי זמני ירושלים

20:42

19:51

18:39

לע"נ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל

לע"נ שאול חי בן מרים ז"ל

לע"נ ישראל בן חביבה ז"ל

לע"נ רחל בת שושנה ע"ה

לע"נ דוד בן השאנה ז"ל

פרנסה ברווח

שבת? באותה תקופה התפללתי להקב"ה בקביעות. "אבא יקר שבשמים, לא ייתכן ששלחתי לי ישועה כזו שתגזול ממני את עונג השבת. אני מצוי כנראה עדיין בעיצומו של הסיפור. אנא ממך תעזור לי להגיע לפרק הסיום, שנגלה את הסוד במלואו". ותפילתי נענתה באופן מפתיע...

היה זה באחד השבועות בליל שישי. חמי שיחי הגיע לבקר בעסק שלנו. הוא ישב שם וסעד את לבו בצלחת טשולנט מהבילה. לידו התיישב אורח והזמין צלחת טשולנט. הלה הביט בעיניים קמות בתור המשתרך מול הדלפק, בעבודת הפרך שלנו, ובחצר הרעועה שבה הכל מתחולל... הוא פנה אל חמי ואמר לו: "שמע נא. אני סוחר מנוסה. ברשותי מס' חנויות לממכר טשולנט. אתם אנשים

הזמנתי שלוש סירים. ידידים שעמם התייעצתי התייחסו לרעיון בביטול. "אם תמכור סיר אחד עד אחד בלילה, זה יהיה נחשב להישג כביר". אך כיון שקפצתי לעסק הזה, לא נרתעתי..."

תמימים ולא סוחרים... הרשה נא לי להציע לכם הצעה שלא ניתן לסרב לה. תאפשרו לי להשקיע במקום הזה. אני אביא לכאן סירי טשולנט ואמכור אותם, וכמות המכירות תגדל בוודאות. אתה - אל תעבוד. אל תכין טשולנט ואל תנקה... מה שאתם מרוויחים היום, אני אשלם לכם כדמי שכירות. את הרווחים הנוספים, אטול לעצמי".

היה זה חסד מן השמים שחמי "הזדמן" למקום באותו ערב. אני אכן תמים. אילו היה ניגש אלי, הייתי מביט בו כתמהוני ופוטר אותו במשיכת כתפיים. אך חמי הוא איש עסקים וגם עו"ד בהכשרתו. בו במקום הוא ערך חוזה מפורט, והעיסקה נחתמה בשעה טובה ומוצלחת. הסוחר השקיע בחצר שלי כ 150 אלף ₪, הוא מביא כל שבוע סירי טשולנט ומוכר כמויות נכבדות, ואני מקבל ב"ה בסוף כל חודש משכורת מכובדת מאד, כזו שמספיקה לי לפרנס את משפחתי בהרחבה, מבלי לנקוף אצבע! אינני עשיר אך יש לי מנוחה כלכלית, אני יושב שקט ושאנן.

ב"ה חזרתי לשבת ולהגות בתורה בלי הפרעה, רעייתי יושבת בבית ומגדלת את הילדים בנחת, והפרנסה זורמת מאליה מאוצר מתנת חנם של הקדוש ברוך הוא, וכך זה מתנהל כבר כמה שנים טובות ברוך ה'. ולחשוב על כך שכל הרווח הגדול הזה הגיע דרך חבר מהכולל שנכנס פעם אחת בודדת ושאל אם יש טשולנט... ולחשוב על כך שבדיקו באותם שתי דקות שחמי ישב במקום הגיע אותו סוחר... אם היה הסוחר מגיע שתי דקות מאוחר יותר עדיין הייתי בפרק האמצע של הסיפור...

חמי הוא איש עסקים חילוני ממולח המתמצא בכל עסקי המסחר, וכשראה בשעתו שהעסק שלנו מדרדש, הביא אנשי מקצוע שיתנו עצות, שילם להם במיטב, ולא הועילו מאומה, פשוט החלפנו כסף... והנה פה, ממעט חומס ושעועית הפרנסה זורמת. הוא עומד ומשפשף את עיניו ואומר: אין זו כי אם אצבע אלקים. אין כאלקי ישראל. כרחמי וכרוב חסדיו הגדיל לנו, אלה וכאלה יוסף עמנו! אשרי שא-ל יעקב בעזרו, שברו על ה' אלקיו!

פרשתינו מתארת את היום השמיני לחנוכת המשכן, לאחר שבעה ימים בהם משה רבינו מבצע את כל מלאכות משכן, כדי ללמד את אהרן ובניו לקראת הרגע בו יקבלו את שרביט הכהונה. והנה אהרן הסתפק האם יתכפר לו על עוון העגל, האם תתגלה אליו השכינה או שמא ישאר חלילה נזוף ע"י מלכות שמים, ואכן לאחר ימים מלאי חרדה מבשרת לנו התורה, "וַיִּתְּצָא אֶשׁ מִלִּפְנֵי ה'...", הקב"ה נגלה בגילוי חיבה לאהרן ולכל עם ישראל. כי לא יטוש ה' עמו, אדם הנמצא בפני שוקת שבורה ובוטח באלוקיו, עתיד הוא לזכות ולראות בנחמת ה'.

שות הדיבור לר' אריאל שליט"א: אני נשוי לבעלת תשובה. חמי ומשפחתו אינם שומרי תורה ומצוות. רק רעייתי ואחותה חזרו בתשובה באופן פלאי. חמי ניהל אולם בתלפיות, עסק משפחתי של הוריו, ותיכף אחר נישואינו רעייתי התחילה לעבוד בעסק של אביה. היא השתכרה שם משכורת נאה, וכך, עשר שנים יכולתי להרשות לעצמי לשבת על התורה ועל העבודה ללא דאגות פרנסה, כשאת רוב העבודה רעייתי מבצעת מהבית.

והי היום, ואמו של חמי נפטרה לעולם שכולו טוב, והעסק המשפחתי נקלע לחלוקת ירושה, כך שמקור פרנסתנו נגדע. מצאנו את עצמנו מול שוקת שבורה. נותרנו ללא הכנסה כלשהיא. הסתובבתי נבון, לי אין הכשרה למלאכה כלשהי וגם לא לרעייתי, האם אאלץ לעזוב את ספסל הלימודים וללכת לעבוד באיזו שהיא עבודת דחק כדי להתקיים? היה ברור לי שלא זו היא תכליתנו בעולם. הרגשתי שאנו בעיצומו של סיפור, שסופו הטוב יתגלה יום אחד.

חשבנו הרבה מאד, ולבסוף הוחלט לפתוח מסעדה בחצר הבית שלנו, ברח' המגיד ממעזריטש בביתר. לגיטימי יש ידע בבישול איכותי, האבא נרתם לתת את ההשקעה הראשונית, וכך פתחנו מסעדה בשם "גורמה בעיר". המסעדה פעלה במשך תקופה, רעייתי עבדה קשה מאד במסעדה ואילו אני נאלצתי למלא את מקומה בבית, להשכיב את הילדים ולטפל בהם. לאחר תקופה היה ברור לנו שלא ניתן להמשיך כך. הרווחים היו מעטים, והמאמץ גדול ומכביד, הרגשתי שחיי הנוכחיים אינם חיים, ו"הסיפור שלי" עדיין בעיצומו.

באחד הימים, אני עסוק בטיפול בילדים כדרכי ורעייתי יושבת על משמרתה, ובפתח המסעדה הופיע חברי לספסל הכולל. היתה זו פעם אחת ויחידה שהוא דרך על מפתח המסעדה, לא לפני ולא אחרי... הוא זרק שאלה לחלל המסעדה: "יש פה

טשולנט"? הוא נענה בשלילה. מדובר היה לפני כעשר שנים כאשר ענף מכירות הטשולנט בליל שישי עוד לא היה מפותח כמו היום. פניתי אל רעייתי ואמרתי: הרי אנו יודעים שהעסק שלנו כמעט ולא מרוויח, ואנחנו בעיקר מגלגלים כסף מהכא להתם, ורק בעקבות אי נעימות מאביך אנחנו עדיין ממשיכים להחזיק אותו... שמא זהו רעיון טוב? אולי נמכור גם טשולנט?

גיטי שהיתה אחראית על הבישולים התנגדה בתוקף לרעיון. אנו מנהלים מסעדת גורמה יוקרתית, לא בא בחשבון שאנחנו נתבזה במכירת טשולנט! אך עם חלוף הזמן הצלחתי לשכנע את עזרת הנשים שלא ייגרע מכבודנו אם יום אחד בשבוע נמכור גם טשולנט. באותה תקופה נפתח קייטרינג "סטאריק" בעיר בקול תרועה, ולתוצרת שלו היה שם טוב בקרב הציבור. פרסמתי מודעות בעיר שניתן יהיה לקנות אצלנו "טשולנט של סטאריק". הזמנתי שלוש סירים.

ידידים שעמם התייעצתי התייחסו לרעיון בביטול. "אם תמכור סיר אחד עד אחד בלילה, זה יהיה נחשב להישג כביר". אך כיון שקפצתי לעסק הזה, לא נרתעתי. באותו ליל שישי ירדו גשמי זלעפות באופן פתאומי... רק יום קודם היה מזג אויר שרבי, והחצר שלי לא היתה ערוכה לכך... הלקוחות נאלצו לתמרן על גבי רפסודות שהונחו על שלוליות ולהיזהר שלא למעוד... אך הלקוחות זרמו כנחל שוצף. נאלצתי לגייס את ילדי לעזרה וגם את השכנים... תוך שעתיים נמכרו שלושה סירי ענק. והציבור המשיך להגיע... גייסתי עוד סיר טשולנט ממקום אחר...

בשבועות הבאים כבר בישלנו את הטשולנט בעצמנו, וכמות הרווח עלתה בהתאם. אמנם, כבר היה לנו ממה להתפרנס, אך שתי בעיות של ממש עמדו בפני. האחת - מראהו של המקום. החצר היתה דומה יותר למוסך מאשר למקום שמזמין אנשים לאכול בו. התעניינתי אצל קבלנים, והובהר לי שאני זקוק להשקיע כמאה וחמישים אלף שקלים כדי שהמקום יקבל צורה ראויה. בעיה נוספת - רעייתי התנגדה בתוקף להמשיך לעבוד בעסק.

המצב שנוצר היה שהרווחנו יפה מאד, אך נאלצנו לעבוד קשה מאד כדי להגיע לשבת כשהבית ערוך ומסודר. אחרי שאחורני הלקוחות עזבו היה עלינו לנקות את המקום במשך שעה ארוכה, ורק אחר כך להתחיל להתכונן לשבת. בלילות שבת העייפות היתה מכריעה אותנו. היינו אוכלים מעט דגים ומרק ועינינו היו נעצמות. וכבוד שבת מה יהא עלי? מה בצע ברווחה כלכלית על חשבון כבוד

לע"נ
שמעון שטרייט
בן מסעדה ז"ל

לע"נ
אברהם אבהרון
בן ג'נינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

דוקא לי? הרי כתוב בספרים שאדם שמחפשים אותו יכול לבקש כל דבר, למה דאגת דוקא לי? ענתה לה המרצה שהיא יודעת שמי ששותק כשנמצאים אותו, זו סגולה בעיקר לבן זכר.

אומר הבן איש חי - אדם שעבר השפלות, מיד יכול לזכות לבן זכר, ומביא לך אסמכתא מהפסוק בתהלים: "ששפלונו זכר לנו". מי שמשפילים אותו "זכר לנו" - יהיה לו בן זכר. אמרה המרצה לרחל: "מיד עלה לי לראש פרוש הבן איש חי הזה, ואמרתי - את הבן הזכר אני נותנת לך. לי ברוך ה' יש הרבה בנים ובנות, וכדיים ונכדות, ראיתי אותך, ורציתי לתת לך את המתנה הזאת". אלה דברים שאדם לא יכול להבין, אמנם אלו בושה וכאב - להלבין פני חברו - זה כאלו לרצח, אבל באותם רגעים כל השערים בשמים נפתחים.

ה"חדושי הרי"ם" אומר וורט נפלא. הוא ראה מנהג אצל חסידים שלא היה לו מובן. הם לוקחים ערבה אחרי חג הסוכות ושמים אותה מעל ארון הקודש. יש ארבעה מינים בסוכות. את האתרוג הופכים לרבה, את הלולב והדסים שורפים בערב פסח עם החמץ, ודוקא את הערבה שמים מעל ארון הקודש? הרי אם ננמח את הדברים, כל אחד מארבעת המינים בא לרמז על משהו. אתרוג כנגד מי שיש בו טעם וריח - מצוות ומעשים טובים. האתרוג הוא המבחר ביותר ואותו אוכלים. לולב - יש בו טעם ואין בו ריח - שורפים אותו. ההדס - יש בו ריח ואין בו טעם - שורפים. הערבה - אין בה טעם ואין בה ריח והיא כנגד הרשעים, דוקא אותה שמים מעל ארון הקודש, היתכן?

אומר ה"חדושי הרי"ם" - האתרוג כנגד הלב, הלולב כנגד עמוד השדרה, ההדס כנגד העינים והערבה כנגד השפתיים. בסוף חג הסוכות חובטים בערבה, ונותנים לה מכות. מה הערבה עושה באותו זמן? יש לה שפתיים. הגמרא אומרת שיש לנו שנים ושפתיים כדי לסגור את הפה. הערבה סוגרת את השפתיים שלה ולא צועקת, היא שותקת. אומר ה"חדושי הרי"ם" - מי ששמים ומבזים אותו והוא שותק - שמים אותו הכי גבוה מכלם. שלא נבוא לידי נסיון ולא לידי בזיון, אבל אם חס ושלום אדם נקלע למצב של מריבה, צריך לכלם את פיו, לקבל באהבה ואז הוא יגיע לכל המעלות כולן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

בעולם הזה דוקא על הזמנים הקשים האלה, מצבים שבהם הוא נתן למשפחה ולביתו. אדם צריך לדעת שבשביל המצב הזה כדי לו לבוא לעולם הזה. לשתק ולקבל הכל באהבה, כי עכשו הוא הופך להיות אהובו של מקום והכל מתכפר. ברגע זה אדם נחשב כאלו עבר עליו יום הכפורים.

אשה אחת ספרה שהיא היתה בהרצאה מטעם הדברות. בהרצאה נכחו כשלוש מאות נשים, והגיעה מרצה כדי למסור הרצאה מרתקת. ממש רגע לפני שהתחילה ההרצאה נגשה לבמה אשה בעלת ממדים, נראית גברתנית, פנתה למרצה ואמרה לה בקול: "תתביישי לך, תדעי לך שהרסת לי את החיים, את בישת אותי ואני לא אומחל לך על זה לעולמים. אני סובלת עד היום בגללך". ולא זו בלבד, היא לקחה את הרמקול ובפני כל הקהל התחילה לקלל ולחרף אותה. המרצה לא ידעה על מה היא כועסת כל כך ולא רצתה להתעמת איתה, ישבה על הכסא ולא אמרה כלום.

אחת המארגנות נסתה להזיז את אותה אשה אבל לא הצליחה. המרצה התחילה לבכות. נגשו אליה נשים ונסו להרגיע אותה. זה לא היה פשוט - בזאת אותה בפני קהל גדול כל כך. היא בקשה בבכי מהמארגנות שהיו לידה שיקראו למישהי מהקהל בשם רחל. תוך שתי דקות הגיעה אותה רחל לבמה. אמרו לה לגשת למרצה. אמרה לה המרצה: "תדעי לך שאני חברה של אמא שלך במשך שנים. אנחנו מדברות הרבה בטלפון, ואמא שלך ספרה לי שלמעלה מחמש עשרה שנה אין לך ילדים. אני מברכת אותך עכשו, שבועות ה' תוך שנה יהיו לך ילדים".

תוך כדי שיתן נסו להרגיע את האשה שצועקת, ונסו להבין אם היא יודעת על מי היא מדברת. היא היתה בטוחה שזו המרצה שפגעה בה. שאלו אותה מה השם של זאת שפגעה בה, והיא ענתה: "גברת כהן. כשאני הייתי בחורה היא אמלה אותי, והרסה לי את החיים". מיד הוציאה המרצה את תעודת הזהות שלה והראתה לאחת המארגנות ששם המשפחה שלה בכלל לא כהן. אמרו זאת לאשה שצועקת. היא הפסיקה לצעק וירדה מהבמה, בלי לבקש סליחה על מה שעשתה.

אחרי עשרה חודשים קבלה המרצה שיחת טלפון מרחל, והיא ספרה לה שלפני כמה שעות נולד לה בן אחרי חמש עשרה שנה של צפייה, והיא בטוחה שזה בזכותה. שאלה אותה רחל: "היה חסר לך מה לבקש באותה שעה? למה קראת

קנייני התורה

קניין מ"ג - ומתיישב ליבו בתלמודו

בחול המועד פסח, שנת תשע"ו, נסעתי עם שלושה חברים מהישיבה לציון המוהרא"ש, הצדיק מיבנאל. הוא הבטיח, שכל רווק שיגמור את ספר התהילים על קברו - הוא יפעל בשמים לזיווגו, והוא מאוד חזק בזה. הגענו לציון, התפללנו מנחה, ופתחנו בקריאת התהילים. השעה היתה שלוש בצהריים. חבר אחד קרא פרק אחד, השני קרא אולי 5-6 פרקים, השלישי סיים ספר שלם תוך שעה וחצי, ואני, שכל מי שמכיר אותי יודע שאני משתדל לדקדק ברמת ההבדל בין ד' ות' דגושות לרפויות - סימתי את ספר התהילים בשעה שבע וחצי בערב. כן כן, חישובתם נכון, 4 וחצי שעות. בואו נגיד שאם לאחר מכן הייתי מתמקד עם העיניים בצפור גלילית מצויה, הייתי עושה ממנה כנפיים, וזה במקרה הטוב.

הייתי מותש, אבל לא תאמינו, חלפה לה שנה וחצי של שידוכים, ולאחר 31 הצעות, תוך 45 ימים הכרתי את רעייתי שתחי'. אחרי, בחמישה חודשים, התחתן השלישי שסיים ספר תוך שעה וחצי. אחריו תוך שנתיים התחתן השני שסיים 5-6 פרקים, והראשון שקרא פרק אחד עדיין רווק. צחקנו, שלפחות "ראש" כבר יש לה, נשאר 149 פרקים כדי לקבל כלה שלמה!

אמר לי אחד מהם, שמכאן נבין את הפשט של "לפוס צערא אגרא" (אבות ה, כג) לפי גודל הצער כך השכר. בהחלט צריך לדעת שזה דבר גדול להגיע לתוצאות מתוך צער, אך זה לא אומר שצריך להפוך את זה לדפוס פעולה שיטתי ולסבול. כי לסיים ספר תהילים עם כל הדקדוקים שבעולם אפשר הרבה פחות מזה! המתפללים יווכחו שכל יום הם מתפללים שחרית מקורבנות ועד עלינו לשבח ברצף, בלי שגיאות, בלי שבירת שיניים, תוך 45 - 50 דקות הם בחוץ, הכל שגור על לשונם. מה הסוד שלהם? התשובה

הבורא הטביע בנו יכולת זכייה, הבנויה על עיבוד נתונים המתרחש במהלך הלילה. וזה מה שאמרו חז"ל, שכדי לקנות את התורה הקדושה, על האדם שיתיישב ליבו בתלמודו. מה הפירוש ב"תלמודו" ומה הפירוש "שיתיישב"?

היא - החזרה והשינון, לא הכמותית, אלא היומיומית! לכן לאחרונה החלטתי לעשות סדר תהילים מחולק, ובמשך חודש ימים, בלי נדר, לקרוא רק את אותו חלק. והנה אני שם לב שאני מפסיק לשבור שיניים! בעוד שנתיים וחצי יהיה לי הרבה יותר קל לסיים ספר שלם.

הדגשנו שחזרה על העניין צריכה להיות יומיומית מאשר באותו רגע כמה פעמים, מה ההבדל בין שינון כמותי לשינון יומי? בכ"ג כסלו תשפ"ד, פורסם מאמר (אתר "מגמות בריאות") בעניין השינה לפני מבחן, וכך נכתב בו: "אחד המרכיבים החשובים ביותר בהכנה למבחנים הוא הקפדה על שינה מספקת. במהלך השינה, המוח מעבד את המידע שנלמד ומחזק את הזיכרון". הבורא הטביע בנו יכולת זכייה, הבנויה על עיבוד נתונים המתרחש במהלך הלילה. וזה מה שאמרו חז"ל, שכדי לקנות את התורה הקדושה, על האדם שיתיישב ליבו בתלמודו. מה הפירוש "שיתיישב" ומה הפירוש "בתלמודו"? דמשמע התלמוד שלו?

ובכן, כשבא לבית וגן אורח ומבקש לדעת איפה זה אולמי נוף, התושב כבר יידע להדריכו, בין אם הוא בקצה האחד של השכונה ובין בקצה השני. מדוע? כי מפת "בית וגן" התיישבה על ליבו, הוא חי את מקום מגוריו, זה הפירוש **"שיתיישב"** - בבחינת 'תושב', כדרך קבע. גם כאן, לכל אחד יש את הלימוד הקבוע שלו, וזה הפירוש **"בתלמודו"**, דהיינו בתלמוד **שלו!** אחד שחי ספרי הלכה, עם הזמן מתחיל להכיר את כללי הפסיקה, הטור והבית יוסף נהירים לו, הוא בקיא בשו"ע, ויודע לקשר בין סימן לסימן ופתאום לגלות סתירות וליישבן, כי 'מפת ההלכה' לגד ענינו! כנ"ל בגמרא וכו"ל במדרש. כאשר אדם מסגל לעצמו לחיות דרך קבע בתלמודו, להכיר אותו מכל הכיוונים, הוא יזכה שיתיישב ליבו בתלמודו.

הרב עמירם טובי הי"ו

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו 7 ואז 956363

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא ראו אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה שליט"א**
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן לרכוש עם
הקדשה
מעוצבת
ע"ג הספר

אוצר
לשולחן השבת

ניתן להשיג אצל המחבר: 0586666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

אולם האירועים המיוחד
של בית הכנסת "בית לוי"

בסימ
טז

אנו מזמינים אתכם לביקור והתרשמות
ולערוך את האירוע שלכם באולם החדש והמשופץ:
ברית מילה // סיומי מסכת // אצרות // שבת חתן // כנסים והרצאות
ההכנסות קודש להחזקת הכולל • לתחזוקת המקוה • לנזקקים

בית לוי
אולם אירועים

רח' יוסף חכמי ליד מלון רימונים-שלום
שכונת מדורגי בית וגן ירושלים

לפרטים ותיאום מועד התרשמות:
02-6540906 // 054-3551383 // 054-4222931

מקווה חדש ונקי
בסטנדרטים הגבוהים ביותר:

מהודר בכל ההידורים ובתכלית הכשרות
לפי כל השיטות והחומרות
בהמלצתם ובפיקוחם של גדולי ישראל
נבנה ברמה גבוהה וביופי מיוחד
עובר נקיון יסודי מידי יום ביומו
ע"י חברת נקיון
המים מוחלפים בכל יום

לפרטים נוספים: 02-9664455
רחוב יוסף חכמי 48 מורדות בית וגן ירושלים

לתרומה לעלון ליכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM